

COL·LEGI OFICIAL DE PEDAGOGIA DE CATALUNYA

PARLAMENT DE CATALUNYA COMISSIÓ DE DRETS SOCIALS I INCLUSIÓ

Proposició de llei de modificació de la Llei 14/2010, de 27 de maig, dels drets i les oportunitats en la infància i l'adolescència, per a garantir els drets dels menors en acolliment

**Sra. Pilar Morral, vocal de Pedagogia Social
Sra. Maribel Mateo, membre de la Comissió de Pedagogia Social
Col·legi Oficial de Catalunya
Compareixença, 19 de maig de 2026**

PRESENTACIÓ I CONTEXTUALITZACIÓ

Primer de tot, agrair a la Taula i a la seva presidenta, poder participar avui aquí, en nom del Col·legi Oficial de Pedagogia de Catalunya (COPEC). Volem manifestar que valorem adient la proposta de modificació de l'article 147 de la LDOIA, tanmateix, considerem necessari incorporar alguns matisos i reflexions al redactat proposat.

En primer lloc, cal tenir present que la major part dels acolliments familiars que es desenvolupen actualment són en família extensa (67,2%, abril 2026). Aquesta realitat té un paper central dins del sistema de protecció i considerem que hauria de quedar més explícitament reflectida en el redactat de la proposició de llei de modificació de la LDOIA. El text, tal com està plantejat, sembla focalitzar-se principalment en l'acolliment en família aliena i en els acolliments d'urgència i diagnòstic, sense posar prou en valor la funció essencial que desenvolupen les famílies extenses en l'atenció i cura dels infants i adolescents.

La LDOIA estableix que qualsevol mesura de protecció s'ha d'orientar prioritàriament a l'interès superior de l'infant i a la cobertura de les seves necessitats emocionals, afectives i evolutives. En aquest marc, l'acolliment familiar no pot entendre's com una estructura rígida o una classificació estanca, sinó com una mesura viva i adaptable a l'evolució de la situació de l'infant.

Sovint existeix la percepció que determinades modalitats d'acolliment tenen una finalitat prefixada i immutable, especialment quan es diferencia entre acolliment d'urgència i diagnòstic de la resta d'acolliments: simple, permanent. Tot i això, la realitat dels processos de protecció és molt més complexa i canviant. Un acolliment pot evolucionar cap a una altra modalitat en funció de les necessitats de l'infant, de la seva vinculació afectiva, de l'evolució de la família d'origen o del pronòstic tècnic del cas.

Per aquest motiu, resulta necessari promoure una mirada flexible de les famílies acollidores i del mateix sistema de protecció. Les famílies no haurien de quedar encasellades de manera definitiva dins una única tipologia d'acolliment, especialment quan han demostrat capacitat d'adaptació, compromís i vinculació significativa amb els infants atesos.

Cal, per tant, avançar cap a un model més flexible i centrat en les necessitats dels infants, on les modalitats d'acolliment siguin eines al servei del projecte de vida de cada nen o nena, i no compartiments tancats que condicionin les possibilitats d'estabilitat, vinculació i continuïtat afectiva.

Per tant, no només parlem dels canvis que es produeixen d'un acolliment a una adopció, millor dit, a un acolliment preadoptiu. Sinó que ha d'estar molt clar per l'ICAA i la DGPPIA la importància d'adaptar les famílies a les necessitats dels infants i no a l'inrevés com s'està fent fins ara. Tenim coneixement de casos que en passar d'acolliment U i D a un acolliment simple no han permès que l'infant romangués a la mateixa família. No responen per tant a l'interès superior del menor tal com estableix la llei.

Considerem que la DGPPIA també hauria de vetllar per evitar canvis innecessaris d'un infant d'una família a una altra, promovent aquelles mesures més estables i definitives, com els acolliments preadoptius, quan la proposta protectora estigui tècnicament justificada. En alguns casos, una interpretació excessivament garantista per part de l'administració dificulta l'adopció d'aquestes mesures en un primer moment i comporta que l'infant hagi de passar prèviament per una família d'urgència i diagnòstic, amb el consegüent impacte emocional i vincular que poden generar aquests canvis de convivència.

D'altra banda, considerem necessari revisar el terme "oferir" que apareix a la proposta de l'article:

*2 bis. En els casos en els que existeixi una mesura prèvia d'acolliment, en qualsevol de les seves modalitats, en atenció a l'estabilitat del menor, el seu interès superior i el vincles generats amb la família d'acollida, **s'ha d'oferir a la família d'acollida convertir-se en família d'acolliment preadoptiu.** Aquest oferiment s'ha de realitzar abans de considerar a qualsevol altra família per a l'adopció, sempre que aquesta opció sigui coherent amb l'interès superior del menor i contribueixi a la seva estabilitat emocional i desenvolupament integral*

Aquest concepte pot generar una càrrega emocional i relacional complexa per a les famílies acollidores, ja que pot situar-les en la tessitura d'haver d'escollir si "es queden" amb l'infant o no. Aquesta formulació pot provocar sentiments de culpa, contradicció o fins i tot de traïció envers l'infant, atès que moltes famílies no han iniciat l'acolliment amb una expectativa adoptiva.

A més, cal recordar que les famílies acollidores no necessàriament es plantegen una adopció ni la incorporació d'un fill o filla en termes filials. Sovint, l'acolliment respon a una funció de suport, protecció i sosteniment dins de la xarxa familiar o comunitària, amb una naturalesa i unes motivacions diferents de les pròpies d'un procés adoptiu.

Per aquest motiu, considerem més adequat utilitzar una terminologia que tingui en compte la complexitat emocional i vincular d'aquestes situacions i que respecti la diversitat de realitats existents dins de l'acolliment familiar. Com per exemple, podem parlar de “*tenir present la voluntat*” de la família acollidora i no de *proposar oferir* l'acolliment preadoptiu totes les famílies acollidores.

També es considera necessari impulsar i potenciar fórmules com l'**adopció oberta** en aquells casos d'infants que es troben en acolliment permanent i per als quals no es preveu un retorn amb la família d'origen. Aquesta mesura pot oferir una major estabilitat jurídica, emocional i vital als infants, mantenint alhora, els vincles amb la seva família biològica.

L'adopció oberta permet donar resposta a situacions en què els infants han consolidat forts vincles amb la família acollidora i necessiten un projecte estable i definitiu, sense que això impliqui necessàriament una ruptura absoluta amb la seva història personal i familiar. En aquest sentit, esdevé una eina coherent amb el principi de l'interès superior del menor, especialment en aquells casos en què la prolongació indefinida de mesures d'acolliment permanent pot generar incertesa o manca d'estabilitat plena.

Què PROPOSA el Col·legi Oficial de Pedagogia de Catalunya?

- **Promoure la veu dels infants en tot el procés.** Procurar espais segurs per a què s'expressi de manera regular (no puntual), segons l'edat i la maduresa per basar-nos en el seu benestar i per reforçar els drets reconeguts en la convenció internacional i també en la LDOIA.
- **Els drets de l'infant han d'anar acompanyats d'una explicació comprensiva i adaptada de les seves necessitats, i a l'entorn que li proporcioni estabilitat, amb l'objectiu d'afavorir la seva comprensió del seu procés, i una criança respectuosa i ajustada a la seva realitat.**
- En els acolliments o adopcions, calen **millores FORMATIVES i de SEGUIMENT sistemàtic**, com els programes creats pel GRISIJ. El sistema intervé en la preparació de l'acolliment i sovint falta suficient seguiment posterior. Per la qual cosa, proposem una formació prèvia més realista (temes com: Adolescència i recerca d'identitat; narrativa d'història de vida; pel que caldria ajustar expectatives). En el seguiment continuat, no només inicial, calen espais de suport emocional a les famílies i visites periòdiques més enllà del primer any, per tant, acompanyament fins a la majoria d'edat almenys.
- **Si cada cop que no s'evita un canvi, es redunda en la crisi identitària: qui soc?, perquè no visc amb la meva família biològica?.** Cal legitimar aquestes preguntes, evitar silencis o tabús i integrar la història personal. Seria rellevant evitar ruptures tardanes a través de la flexibilitat segons el risc detectat. **Treballar els lligams afectius com a element central, més aviat serà reconèixer els lligams ja existents.**

- **Treball interdisciplinari complet de les 4 disciplines del camp social, i treball col·laboratiu en xarxa**, en coordinació entre l'escola, els SSB, salut i EAIA, amb equips de seguiment amb les famílies d'acollida, ICIF.
- És necessari instaurar una cultura **d'avaluació continuada** dins el sistema de protecció, especialment en relació amb els acolliments familiars, per identificar quines pràctiques són les més adequades per garantir el benestar i el desenvolupament dels infants acollits. Aquesta **avaluació ha de servir per optimitzar la intervenció, incrementar la qualitat del sistema i donar més seguretat als professionals, aportant evidències** sobre l'eficàcia de les seves actuacions i afavorint una pràctica més cohesionada i fonamentada.

Qualsevol modificació legislativa o organitzativa hauria de basar-se en evidències objectives que permetin valorar l'impacte real de les mesures existents i **identificar quines pràctiques afavoreixen millor el benestar, l'estabilitat i el desenvolupament dels infants acollits.**

CONCLUSIONS

Des del Col·legi Oficial de Pedagogia de Catalunya es valora la proposta de modificació de la LDOIA en relació amb els drets dels infants en acolliment, però es considera necessari incorporar una mirada més àmplia, flexible i ajustada a la realitat del sistema de protecció.

Permetre l'adopció per part de les famílies d'acollida pot evitar situacions paradoxals si preserva relacions afectives significatives construïdes després d'anys. L'estabilitat, sempre serà més efectiva si va acompanyada d'un suport estructural del sistema com ara els protocols d'escolta, els quals quedin reflectits en informes vinculants.

La proposta de modificació de la Llei 14/2010 dels drets i les oportunitats en la infància i l'adolescència per a què es contempli explícitament la possibilitat d'adopció per famílies acollidores i es defineixin criteris clars per permetre-ho, implica la flexibilització dels circuits de selecció previs. Això permetria evitar canvis de referents, donaria valor longitudinal (de vivències significatives construïdes en família, o història compartida infant-família).

No té sentit cercar “la millor família teòrica” si l'infant ja té una família real significativa.

Per tant, abans de decidir un canvi de família caldria una avaluació obligatòria de l'impacte emocional, una justificació explícita si es trenca el lligam afectiu de referents estables, i l'exploració prioritària de permanència amb la família acollidora.

El sistema actual, tot i estar basat en l'interès superior de l'infant, a la pràctica prevalen criteris administratius o jurídics que no sempre incorporen la dimensió emocional, educatives, relacional i la necessitat d'estabilitat afectiva.

Val a dir que, tal com hem comentat, les modalitats d'acolliment no poden entendre's com categories rígides o definitives. Els processos de protecció són dinàmics i han d'adaptar-se a l'evolució de les necessitats dels infants, als vincles generats i al pronòstic tècnic de cada situació. Per aquest motiu, les famílies acollidores no haurien de quedar limitades a una única tipologia d'acolliment si es considera que poden donar resposta adequada a noves necessitats de l'infant.

En definitiva, es defensa un model de protecció més flexible, individualitzat i centrat en les necessitats dels infants, on les mesures d'acolliment siguin eines adaptables al seu projecte vital i no estructures rígides condicionades per etiquetes administratives.

Des del COPEC defensem que qualsevol modificació normativa incorpori una mirada àmplia i equilibrada de totes les modalitats d'acolliment, reconeixent-ne les especificitats i evitant plantejaments que puguin simplificar o desdibuixar la realitat de moltes famílies acollidores.

Protegir un infant és també garantir-li un entorn educatiu estable, reparador i amb oportunitats reals de desenvolupament.
